

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Бургас, 30.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Благой Г. Потеров

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Любомир Георгиев Петров (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20212000600088 по описа за 2021
година

С присъда № 147/10.12.2020г. по НОХД № 336/2020г., Окръжен съд – Ямбол е признал подсъдимия В. ИЛ. Й., роден на ... г. в с. Хаджидимитрово, обл. Ямбол, ЕГН:***** /некоректно цитирано в присъдата с добавяне на първа цифра 8 /осем/, за виновен в това, че на 14.04.2018 г., около 16.55 часа, на автомагистрала „Тракия“, при километър 297, в платното за движение в посока от гр. Бургас към гр. София, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Форд Транзит“ с № У .... АТ е нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смърт на повече от едно лице - на П.К. К. и П.Г.П., както и средни телесни повреди на повече от едно лице - средна телесна повреда на С.Т.М., изразяваща се в „разстройство на здравето, временно опасно за живота“, две средни телесни повреди на М.Х.Г., изразяващи се в „трайно затрудняване движенията на левия горен крайник“ за повече от 30 дни, средна телесна повреда на С.Х.К., изразяваща се в „трайно затрудняване движенията на врата и снагата“ за повече от 30 дни, три средни телесни повреди на С. С.а К., изразяващи се в „трайно затрудняване движенията на врата и снагата“ за повече от 30 дни, „трайно затрудняване движенията на горните и долните крайници“ за повече от 30 дни и „трайно затрудняване движенията на левия горен крайник“ за повече от 30 дни, средна телесна повреда на М.Д. П., изразяваща се в „трайно затрудняване на движението на десния горен крайник“ за повече от 30 дни, поради което и на

основание чл. 343, ал. 4 вр. ал. 3, б.,б“, пр. 1 вр. ал. 1, б.,в“ вр. чл. 342, ал.1 от НК и чл. 58а, ал. 1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от четири години, което да изтърпи при първоначален общ режим.

На основание чл. 343г от НК вр. с чл. 37, т. 7 от НК, съдът е лишил подсъдимия В.Й. от правото да управлява моторно превозно средство за срок от пет години.

Осъдил е на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимия В.Й. да заплати в полза на държавата по сметка на ОД МВР Ямбол направените в досъдебното производство разноски в размер на 4856,18 лева.

На същото основание е осъдил подсъдимия В.Й. да заплати на частния обвинител С. Я. П. направените от последната разноски по делото в размер на 1000 лева, както и на частните обвинители Ант. П. Г. и Г. П. Г. - сума в размер на 1800 лева, направени от тях разноски.

Ямболският окръжен съд се е произнесъл и по веществените доказателства, като е разпоредил лек автомобил „Форд Транзит“, ключ за автомобила и документите във връзка с експлоатацията му – да се върнат на подсъдимия, а останалите веществени доказателства /подробно изброени в присъдата/ като вещи без стойност – да се унищожат след влизане на присъдата в сила.

В предвидения от закона срок присъдата е обжалвана от подсъдимия В. ИЛ. Й., чрез защитника му адв. М. Г. от АК – Ямбол. С жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност, необоснованост и явна несправедливост на присъдата. Заявена е претенция за определяне на наказанието около минимума, предвиден в чл.343, ал.4 вр. ал.3, б. „б“, предл.1 от НК и след намаляването му по реда на чл.58а от НК, то да не надвишава минималния срок от три години. Сочи, че в този случай ще отпадне пречката за прилагане на чл.66, л.1 от НК, като моли изтърпяването на наказанието да бъде отложено за срок от пет години. Изтъква, че при определяне размера на наказанието лишаване от свобода, съдът е взел предвид факти и обстоятелства, които са елемент от състава на престъплението, за което е обвинен. Счита, че наказанието следва да бъде определено при значителен превес на смекчаващите вината обстоятелства, в каквата насока сочи, че следва да бъдат отчетени чистото съдебно минало на дееца, изразеното от него съжаление за извършеното, признанието му по фактите на обвинението, трудовата и семейна ангажираност на последния, като не се пренебрегва и обстоятелството, че процесното ПТП е настъпило в следствие допуснато от Й. едно нарушение на пътните правила – чл.20, ал.1 от НК. Поддържа, че подсъдимият е лице с ниска степен на обществена опасност, за когото се твърди също, че преживява тежко последиците от извършеното деяние.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от адвокат А.Б. от АК-София, в качеството му на упълномощен повереник на частните обвинители М.Д. П., Ант. П. Г., Й. П. Г., Г. П. Г. и Н. П. Г.. С подадената жалба частните обвинители атакуват присъдата в нейната санкционна част, като изтъкват доводи за явна несправедливост на отмереното наказание. Поддържат искане за увеличаване размера на наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС, предвид данните за личността на подсъдимия, допуснатите изключително груби нарушения на правилата за движение по пътищата, особеностите на конкретното деяние и изключително тежкия вредоносен резултат.

Жалба срещу присъдата е подадена и от частните обвинители С. С.а К. - лично и като законен представител на М. П. К., Ж. П. К., Ст. П. К., Г. П. К., К. П. К., Й. П. К., Б. П. К., Б. П. К., Д. П. К. и К. П. К., чрез упълномощения от тях повереник - адвокат С.Ч. от САК. Поддържа се, че наложеното на подс.Й. наказание не кореспондира със смекчаващите и отегчаващи отговорността на дееца обстоятелства, за които са събрани данни по делото, като същото е определено в необосновано нисък размер, пречатстващ постигане на генералната превенция по чл.36 от НК. В аспекта на преследваното от закона общо превантивно въздействие върху останалите членове на обществото, се твърди, че определеният от първата инстанция нисък размер на наказанието създава у пострадалите и обществото чувство за безнаказаност, за липса на справедливост и липса на адекватно правораздаване. Направено е искане пред въззивния съд да упражни правомощието си по чл. 337, ал. 2, т. 1 от НПК и да увеличи размера на наложеното наказание лишаване от свобода.

В срока и по реда на чл. 322 от НПК срещу подадената от частните обвинители чрез повереника – адвокат С.Ч. от САК жалба е постъпило писмено възражение от подсъдимият В. ИЛ. Й., с ангажирани в него доводи за неоснователност на същата. Изтъква се, че при постановяване на присъдата съдът е отчел всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което правата и законните интереси на пострадалите не са накърнени. Подчертава се, че нито поведението, нито личността на подсъдимия предполага налагането на по-тежко наказание, а напротив - наложеното наказание е необосновано тежко като размер и следва да бъде намалено.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас ангажира становище за неоснователност на подадените жалби. Счита, че при правилно изяснените по делото факти, разкриващи пряка причинна връзка между допуснатото от водача В.Й. нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и настъпилата смърт на две лица и осем средни телесни повреди на други пет лица, законът е приложен правилно. Сочи, че в процеса по индивидуализиране на наказанието, първостепенният съд задълбочено е изследвал както особеностите на конкретното деяние и

личността на дееца, така и коректно е отчетел наличните по делото смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, на основата на които е достигнал до обосновани изводи за справедливия размер на всяко наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС. Изтъква, че допуснатото от подс.Й. нарушение на пътните правила, се явява грубо такова, доколкото загубата на управление на автомобила се дължи единствено на избора му на поведение при управлението на същия – слушане на силна музика и пушене на цигари, без да са налице други обективни предпоставки, които да обусловят настъпване на произшествието. Обсъждайки наличните по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, прокурорът акцентира върху броя пътници в автомобила на подсъдимия, за които се сочи, че надхвърлят два пъти допустимия такъв за съответната категория МПС, както и върху броя на жертвите при процесното ПТП, надхвърлящ значително минимално изискуемия за квалифициране на деянието по по-тежкия състав на чл.343, ал.4 от НК. Сред отегчаващите отговорността обстоятелства изтъква също и броя административни санкции, наложени на подс.Й. за допуснати от последния нарушения на пътното законодателство, като намира, че отчитането им е с по-голяма тежест при отмерване на наказанието по чл. 343г, вр. чл. 37, ал.1, т.7 от НК - лишаване от право да управлява МПС. Основавайки се на горното, прокурорът поддържа, че не са налице основания както за редукция на наказанието до размера, претендиран от защитата, с приложение на института на условното осъждане, така и за завишаването му, каквото искане се прави от частните обвинители. Пледира жалбите да бъдат оставени без уважение, а присъдата на ОС-Ямбол - потвърдена.

Частните обвинители М.Д. П., Ант. П. Г. и Й. П. Г. не се явяват пред въззивната инстанция, редовно призовани. Същите, както и явилите се пред въззивната инстанция частни обвинители - Г. П. Г. и Н. П. Г., се представляват от упълномощения повереник - адвокат А.Б. от АК-София.

Повереникът поддържа подадената жалба ведно с изложените в нея съображения. Счита, че определеното от съда наказание не съответства на тежестта на извършеното от подсъдимия деяние и личната обществена опасност на последния. Акцентира върху особеностите на инкриминираното деяние, като счита, че предвид грубото нарушение на правилото за броя на пътниците в автомобила, както и настъпилия съставомерен резултат, случаят разкрива сериозна тежест. Изтъква факторите, довели до настъпване на ПТП, като сочи, че всички те са индиция за безотговорното поведение на подсъдимия. Аргументирайки висока степен на обществена опасност на осъщественото от водача В.Й. престъпно деяние, повереникът пледира за увеличаване размера на наложеното му наказание лишаване от свобода до средния такъв, предвиден за съответното престъпление, както и увеличаване срока на кумулативната санкция – лишаване от право да управлява МПС.

Частните обвинители С. С.а К. – лично и като процесуален представител на М. П. К., Ж. П. К., Ст. П. К., Г. П. К., К. П. К., Й. П. К., Б. П. К., Б. П. К., Д. П. К., К. П. К. и Ив. П. Г., редовно призовани, не се явяват в съдебно заседание. Представяват се от повереника - адвокат К.С. от АК-София. Повереникът поддържа подадената въззивна жалба и изложените в нея искания. Акцентирайки върху условията, при които е настъпило конкретното пътнотранспортно произшествие и неговите особености - при управление на МПС с пътници, чийто брой значително надвишава допустимия такъв за съответната категория автомобил, с избрана от водача скорост от 130 км.ч. по магистрала, с настъпил тежък вредоносен резултат, повереникът обосновава необходимост от по-тежка санкция за дееца. Изтъква, че с признанието си по фактите на обвинението, подсъдимият не е имал за цел да подпомогне разследването, а единствено да облекчи собственото си правно положение. Поради това и намира, че процесуалното му поведение не следва да бъде отчитано като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство. Защищава позиция, че прилагането в казуса на института на условното осъждане, каквото искане поставя защитата, би било в разрез с целите по чл.36 от НК и в частност, с преследваната генерална превенция на наказанието. Моли присъдата на ОС-Ямбол да бъде изменена, като наложеното на подс.Й. наказание лишаване от свобода бъде увеличено до размер, близък към средния, предвиден за съответното престъпление.

Частните обвинители Я.а Г. Г. и С. Я.. П., както и поверениците на последната - адвокат М.С. и адвокат В.С. от АК-Сливен, редовно призовани, не се явяват пред въззивния съд. В писмена молба до АС-Бургас, адвокат С. е заявил искане присъдата на ОС-Ямбол като правилна да бъде потвърдена.

Пред въззивния съд подсъдимият В.Й. се явява лично и с упълномощен защитник – адвокат Б.Ч. от АК-Ямбол, преупълномощена от адвокат М. Г.. Същата ангажира позиция за явна несправедливост на наказанието, наложено на подс.Й., което счита за необосновано завишено. Възразява срещу доводите на повереника С., че признанието на подс.Й. няма характера на смекчаващо отговорността му обстоятелство, доколкото е направено едва пред съда. В отговор сочи, че решението на Й. да се възползва от правото си да не дава обяснения в досъдебното производство не може да бъде отчитано в негов ущърб, съответно и не следва да се цени като отегчаващо отговорността му обстоятелство. Счита, че претенцията на частните обвинители за увеличаване наказанието на подс.Й., мотивирана с преследване на визираната в чл.36 от НК генерална превенция, не държи сметка, че в случая последният не е управлявал автомобила след употреба на алкохол или наркотици, а единствено за част от секундата е загубил управлението на същия. Без да оспорва тежестта на настъпилия от произшествието вредоносен резултат, защитникът сочи, че причиняването му не е искано от дееца, който в хода на процеса е изразил своето искрено съжаление за последиците от деянието. Счита, че твърдението на държавното и частното обвинение,

касаещо звученето на силна музика в автомобила, е недоказано такова, доколкото въпросът за шума в автомобила, породен от слушаната музика, не е бил изследван по делото, както това не е сторено и по отношение на причините, довели до загуба на управление на автомобила. Обсъждайки по-нататък данните от справката за нарушител на подс.Й., свидетелстващи за санкционирането му по административен ред като водач на МПС, защитата поддържа, че същите не сочат нито на допуснати тежки нарушения на пътните правила, нито на многобройност на проявите, за които е наказван. Изтъква, че, подсъдимият не е личност, открояваща се с висока степен на обществена опасност, с трайни престъпни навици и поведение, поради което целите на генералната и на индивидуалната превенции, биха били изпълнени успешно и при определяне на по-ниско наказание. Счита, че изведените от данните по делото смекчаващи отговорността на Й. обстоятелства имат превес над отегчаващите такива, поради което наказанието на последния следва да бъде определено в размер, близък до минималния, предвиден за съответното престъпление, със следващото му редуциране по правилата на чл.58а, ал.1 от НК. Пзовавайки се на добрите характеристични данни на подсъдимия, защитникът обосновава също приложението в казуса на института на условното осъждане, с определяне на изпитателен срок от пет години.

В личната си защита подсъдимият В.Й. поддържа доводите на защитника и моли за намаляване на наложеното му наказание.

Сезиращите въззивния съд жалби като подадени от лица, с правата по чл.318, ал.3 и ал.6 от НПК, в посочения в чл.319, ал.1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, се установяват като процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Бургаският апелативен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните и в предмета и пределите на въззивната проверка по [чл. 313](#) и [чл. 314 НПК](#), намира жалбите за неоснователни.

Производството пред окръжния съд е протекло по реда на [глава XXVII от НПК](#) при условията на [чл. 371, т. 2 НПК](#). ОС-Ямбол е приложил стриктно установените правила на диференцираната процедура по НПК. Подсъдимият В.Й. е признал пред съда изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като е изразил съгласие да не се събират доказателства за тези факти. При съблюдаване на предпоставките, регламентирани в [чл. 372, ал. 4 НПК](#), съдът в мотивите на присъдата е приел за установени обстоятелствата, изложени в обвинителния акт, като се е позовал на направеното от подсъдимия самопризнание и на доказателствата, събрани в досъдебното производство, които го подкрепят.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият В.Й. е роден на ... г. в с.Хаджидимитрово, обл. Ямбол, завършил е основно образование, не е осъждан. Същият е правоспособен водач на МПС от 2005 год. - притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство №... за категории – В и АМ, издадено на 18.09.2015 г., валидно до 18.09.2025г. /спр. л.81-82 от ВНОХД № 88/21г. на БАС/.

Като водач на МПС, подс. Й. е многократно санкциониран по административен ред за извършени нарушения на Закона за движение по пътищата, като за периода от 2014г. до датата на инкриминираното деяние спрямо последния са издадени две наказателни постановления за допуснати нарушения по чл.6, т.1 от ЗДвП; по чл.133, ал.1 от ЗДвП и чл. 137А, ал.1 от ЗДвП, както и седем фиша. Отговорността на подс.Й. за реализирани от него нарушения на пътното законодателство е ангажирана и след датата на процесното произшествие, с издадени срещу същия 11 фиша /спр. л.81-82 от ВНОХД № 88/21г. на БАС/.

Подсъдимият е собственик на лек автомобил „Форд Транзит“ с № У .... АТ, предназначен за превоз на пътници с 8 /осем/ места за сядане, без мястото на водача /спр. т.8, л. 40 от ДП/.

На 14.04.2018 год. около 16.55ч, подс. В.Й. управлявал притежавания от него лек автомобил „Форд Транзит“ по автомагистрала „Тракия“ в посока от гр.Бургас към гр.София. При максимално допустим брой пътници за този автомобил 8, в него били настанени и пътували 15 лица – И.Щ.И., Г.Т., Г.Е. Я.ов С., М.Х.Г., С.Х.К., А.Д.Г., Т.С.М., С.Т.М., Т.А.М., С.С. К., П.К.К., В.К.Й., М.Г.Г., М.Д. П. и П.Г.П.. Скоростта на управлявания от подсъдимия автомобил била около 130 км/ч. Движението се осъществявало в светлата част на денонощието, при сухо асфалтово покритие в добро състояние, с налична надлъжна пътна марка, разделяща платното на три ленти – аварийна, лява и дясна активна. Управлявайки автомобила, подсъдимият се движил в левия край на лявата активна пътна лента. В процеса на управление на превозното средство, същият слушал силна музика и пушил цигари. Около километър 297 от автомагистралата, в резултат на недостатъчно внимание при управлението на автомобила и сравнително високата скорост на движение подсъдимият Й. започнал да губи контрол над превозното средство. В опит да овладее автомобила, водачът Й. извил рязко волана на същия надясно, в резултат на което окончателно загубил контрола над МПС. В резултат на завъртането на волана надясно, автомобилът се насочил косо в същата посока /надясно/ и при скоростта, с която се движил от около 130 км.ч., изпаднал в режим на аварийно безконтролно движение, като същият започнал да се плъзга странично надясно по посока движението си, с водеща предна лява част. Подсъдимият не успял да овладее управлението на автомобила, поради

което той продължил безконтролното си движение. Страничното косо плъзгане на автомобила по пътната настилка, породило центробежни сили, вследствие от което протекторът на задна лява гума се разкъсал и гумата останала без въздух. При преминаването през съседните пътни ленти - дясна активна и аварийна, автомобилът се завъртял на около 180 градуса спрямо вертикалната си ос. Автомобилът напуснал платното за движени отдясно по първоначалната му посока на движение, преминал през десния банкет, прелетял през ската и отводнителния окоп и със задните си десни състави се приземил в затревените площи, намиращи се отдясно на отводнителния канал. При съприкосновението със земята задните десни състави на автомобила заорали в крайпътните площи и автомобилът се преобърнал, като преустановил окончателно движението си по таван, с насоченост обратна на първоначалната му посока на движение. В процеса на преобръщането на автомобила пътуващите в него лица П.К. и П.П. изпаднали от купето, при което получили травми, несъвместими с живота и починали. На пътниците в автомобила С.М., М.Г., С.К., С.К. и М. П. били причинени средни телесни повреди, а на останалите пътници - леки телесни повреди.

Местопроизшествието било посетено от полицейски екип на РУ Стралджа. На мястото пристигнали и екипи на Спешна помощ, които откарали пострадалите за лечение в болниците в гр.Ямбол, гр.Сливен и гр.Бургас. Извършен бил оглед на местопроизшествието, установената при който обстановка, следи и веществени доказателства били надлежно отразени в протокол от 14.04.2018г. /спр. т.1, л. 2-30 от ДП/ и в протокол за повторен оглед от 16.04.2018г. ведно с изготвени фотоалбуми към тях /спр. т.1, л.31-47 от ДП/. На подсъдимия била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ ARDN 0094, с отчетен отрицателен резултат. Негативен резултат бил отчетен и при тестването му за употреба на наркотични вещества.

На 18.04.2018г. бил извършен оглед на автомобила, управляван от подс.Й. – Форд Транзит“, с рег. № У .... АТ, обективните находки при който били отразени в протокол от същата дата, както и изготвен фотоалбум /спр. т.1, л.48-75 от ДП/.

Така приетите за установени фактически положения, които не се оспорват от страните, намират своята несъмнена доказателствена подкрепа в материалите по делото.

Първостепенният съд е извел законосъобразен извод, че направеното от подсъдимия самопризнание по реда на чл. 371, т. 2 от НПК обхваща всички фактически данни, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, които се включват в предмета на настоящото наказателно дело, като те не са единственото доказателство в подкрепа на обвинителната теза. Признанието е направено доброволно и кореспондира с доказателствените материали по

делото, събрани при условията и по реда на НПК в хода на досъдебното производство, а именно: гласните доказателствени средства: показанията свидетелите и.Щ.И. /спр. т.1, л.79-80 от ДП/, Г.Т.Г. /спр. т.1, л.82-85 от ДП/, Е. Я.ов С. /спр. т.1, л.86-87 от ДП/, М.Х.Г. /спр. т.2, л.3 от ДП/, С.Х.К. /спр. т.2, л.9 от ДП/, А.Д.Г. /спр. т.2, л.11 от ДП/, Т.С.М. /спр. т.2, л.13 от ДП/, С.Т.М. /спр. т.2, л.15 от ДП/, Т.А.М. /спр. т.2, л.17 от ДП/, С. С.а К. /спр. т.2, л.21 от ДП/, В.К.Й. /спр. т.8, л.25-28 от ДП/, М.Г.Г. /спр. т.8, л.29-33 от ДП/, М.Д. П. /спр. т.2, л.33 от ДП/, И.В.Й. /спр. т.1, л.91 от ДП/, А.И.Т. /спр. т.2, л.41 от ДП/, Г.К. /спр. т.1, л.97 от ДП/, К.К. /спр. т.1, л.99 от ДП/, Й.К. /спр. т.2, л.1 от ДП/, Я.а С.а /спр. т.2, л.5 от ДП/, Б.К. /спр. т.2, л.19 от ДП/, Г.А. /спр. т.2, л.35 от ДП/, Й.Г. /спр. т.2, л.31 от ДП/, Н.Г. /спр. т.2, л.37 от ДП/ и А.Г. /спр. т.2, л.29 от ДП/; писмени доказателствени средства протокол за оглед на местопроизшествие от 14.04.2018 г. /спр. т.1, л. 2-6 от ДП/ , протокол за повторен оглед на местопроизшествие /спр. т.1, л. 31-33 от ДП/, протокол за оглед на веществени доказателства /спр. т.1, л. 48-52 от ДП/; веществени доказателствени средства – фотоалбуми към протокол за оглед на местопроизшествие /спр. т.1, л.7-30 от ДП/, към протокол за повторен оглед на местопроизшествие /спр. т.1, л.34-47 от ДП/ и към протокол за оглед на веществени доказателства /спр. т.1, л.53-73 от ДП/; писмените доказателства: справка от КАТ за нарушител/водач /спр. т.7 л. 187 от ДП/, Удостоверение за наследници № 034/04.07.2019 г. на Община Тунджа, обл. Ямбол за П.К. К. /спр. т.2, л.43-44 от ДП/, Удостоверение за наследници № 165/07.06.2019 г. на Община Сливен за П.Г.П. /спр. т.2, л.48-50 от ДП/, удостоверения за родствени връзки с починалите П. К. и П.П. П.П.ов /спр. т.5, л.87-89, 100, 102 и т.6, л.56-58 от ДП/, справка за съдимост /спр. т.7, л. 33 от ДП/, медицинска документация /спр. т.2, л.67-100 и т.3, л.1-112 от ДП/; заключенията на изготвените по досъдебното производство експертизи, както следва: съдебномедицинска експертиза на труп № 96/2018 г. на П. К. /спр. т.4, л. 80-84 от ДП/; съдебномедицинска експертиза на труп № 97/2018 г. на П.П. /спр. т.4, л.72-75 от ДП/; съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 15/2020 г. на С.М. /спр. т.4 л.6-8 от ДП/; съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 19/2020 г. на М.Г. /спр. т.4, л.18-21 от ДП/; съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 14/2020 г. на С.К. /спр. т.4, л.46-47 от ДП/; съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 13/2020 г. на С.К. /спр. т.4, л.52-53 от ДП/; съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 12/2020 г. на М. П. /спр. т.4, л.58-60 от ДП/; съдебнохимическа експертиза – Протокол №151/23.04.2018г. на НТЛ към ОД на МВР Ямбол за П.П. /спр. т.2, л.55 от ДП/; съдебнохимическа експертиза – Протокол №152/23.04.2018г. на НТЛ към ОД на МВР Ямбол за П. К. /спр. т.2, л.57 от ДП/; тройна автотехническа експертиза /спр. т.4, л. 89-109 от ДП/.

Правилно в преценката си по чл. 372, ал. 4 от НПК, за доказателствена обезпеченост на признатите от подс. Й. фактически обстоятелства, отразени в констативно-съобразителната част на обвинителния акт, ОС-Ямбол е възприел изводите на вещите лица, обективирани в експертните им

заклучения по назначени в хода на досъдебното производство две съдебномедицински експертизи за оглед и аутопсия на труп, десет съдебномедицински експертизи по писмени данни, тройна автотехническа и химически експертизи, установяващи в комплексната си насоченост релевантни за процеса обстоятелства. Обсъдените и ценени от първостепенния съд експертни становища, представени в заключенията на всяка от експертизите, са изготвени от специалист в съответната научна област и на основата на събрания по делото доказателствен материал. Констатациите, съдържащи се в тях са описани достъпно и ясно, с разяснения относно подходите и методите на анализ и изследване. Обосновано съдът е приел, че не са налице данни по делото, които да внесат съмнение в научната обоснованост, пълнотата и достоверността изготвените експертни заключения, в каквато насока отсъстват и възражения на страните.

Съгласно данните от назначената в хода на досъдебното производство съдебно медицинска експертиза на труп № 96/2018 г., изготвена от вещото лице д-р Ч. /спр. т.4, л. 80-84 от ДП/, при огледа и аутопсията върху трупа на П.К. К. е установена тежка несъвместима с живота съчетана травма с обхващане на главата с множествени счупвания на черепните кости и контузия на мозъчната тъкан, счупване на шийния сегмент на гръбначния стълб с пълно прекъсване на гръбначния мозък, тежка гръдна травма с множествени счупвания на левите ребра, счупвания и на десните ребра, тежки контузионни увреждания на белите дробове, предимно на левия бял дроб с наличие на около 1,5 л кръв и кръвни съсиреци в гръдната кухина, тежка коремна травма с разкъсвания на слезката и черния дроб и тежка травма на десния долен крайник. Описвайки в подробен план всяко от уврежданията, констатираните по тялото на пострадалия, като непосредствена причина за смъртта на К., настъпила на 14.04.2018 г., вещото лице е приело констатираната при аутопсията тежка, несъвместима с живота съчетана травма, довела до рязко изпадане на пострадалия в състояние на тежък травматичен и хеморагичен шок. Смъртта на пострадалия по данни от експертизата е била неизбежна предвид, че получените от него увреждания са били тежки, съчетани, с обхващане на няколко области на тялото и със засягане на важни органи и системи.

Като механизъм на получените увреждания експертът е посочил съприкосновение на тялото на пострадалия с твърди тъпи и тъпоръбести предмети, удряне и притискане на главата, врата, гърдите, корема и крайниците по такива предмети и притискане на тези области на тялото между предмети с описаната характеристика. Възприет е в експертното заключение категоричен извод относно наличието на пряка причинна връзка между смъртта на пострадалия и настъпилото пътнотранспортно произшествие.

За установяване причините за смъртта на пострадалия П.Г.П. в хода на

досъдебното производство е изготвена съдебномедицинска експертиза на труп № 97/2018г. /спр. т.4, л.72-75 от ДП/. При огледа и аутопсията върху трупа е установена тежка гръдна травма с множествени счупвания на повечето леви ребра, счупвания и на десните ребра /по слабо изразени/, тежки контузионни увреждания на белите дробове, предимно на левия бял дроб, където острите краища на ребрата са проникнали в гръдната кухина и са разкъсали белодробния паренхим и съдовете, с наличие на около 1,5 л кръв и кръвни съсиреци в гръдната кухина. Установени са също счупвания на двете ключици около гръдничните им краища с кръвоизливи около местата на счупванията, както и други по-леки повърхностни травми. Така констатираните увреждания според експерта са довели до рязко изпадане на пострадалия в състояние на тежък травматичен и хеморагичен шок, който е и непосредствената причина за настъпването на смъртта. Смъртта на пострадалия по данни от експертизата е била неизбежна.

Установените при огледа върху трупа на П.П. травми според експертизата са получени вследствие действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети. Като механизъм на получаване на установените увреждания в експертното заключение е посочено удряне на травмираните области на тялото по вътрешното обзавеждане на лекия автомобил и притискането на гръдния кош от деформиралите се части на лекия автомобил. Вещото лице не изключва възможността травмите да са били получени при изпадането на пострадалия от автомобила и притискане на тялото му в областта на лявата половина на гръдния кош към повърхността на терена на местопроизшествието, предвид обстоятелството, че локализацията на уврежданията е в областта на лявата половина на гръдния кош, от което следва, че най-силно е било влиянието на механичния фактор в тази област на тялото.

Възприето е в експертизата, че констатираните травми и настъпилата смърт на П.П.ов са пряка и непосредствена последица от настъпилото пътнотранспортно произшествие.

Видно от заключението от назначената в хода на досъдебното производство съдебно медицинска експертиза № 15/2020 г., изготвена от вещото лице д-р Ч. /спр. т.4 л.6-8 от ДП/, на пътувалия в управлението от подс.Й. автомобил - С.Т.М. са причинени увреждания, характеризиращи се като средна телесна повреда по смисъла на чл.129 от НК - контузия на главата и мозъка, масивен отток на мозъка с изпадане в състояние на пълно безсъзнание до степен на кома, контузия на десния бял дроб с данни за дихателна недостатъчност. Вещото лице е категорично, че описаните травми представляват опасност за живота на С.М., тъй като тежкия оток на мозъка с причиняване на остро нарушаване на микроциркулацията на мозъка, като отока с вклиняване можело да доведе до разстройство на жизненоважни центрове в мозъчния ствол и да настъпи смърт. Тази опасност е била

временна, съществувала е при първите няколко дни след катастрофата, като постепенно е изчезнала. Предвид изложеното в експертното заключение е направен извод, че установените увреждания са причинили на С.М. разстройство на здравето, временно опасно за живота. Описаните увреждания добре отговарят да са получени при процесното ПТП.

На досъдебното производство е допусната и изготвена съдебномедицинска експертиза № 19/2020 г. /спр. т.4, л.18-21 от ДП/, с която се дефинират медикобиологичните характеристики на нараняванията, получени от М.Х.Г. при процесното ПТП. Видно от експертното заключение на пострадалата Георгиева са причинени две средни телесни повреди, първата от които се изразява във фрактура на лява ключица с дислокация на фрагментите, фрактура на лява лопатка и счупване на лъчевата кост на лявата предмишница - комплексно причинили трайно затрудняване движенията на левия горен крайник за повече от тридесет дни, а втората средна телесна повреда се изразява във фрактура на лявата лъчева кост на типично място (дистален радиус), разкъсноконтузна рана на дланта на ръката, открити фрактури на проксималните фаланги на втори, трети и четвърти пръсти на лявата ръка с дислокация, които увреждания самостоятелно също са довели до трайно затрудняване движенията на левия горен крайник за повече от тридесет дни. Според вещото лице описаните увреждания добре отговарят да са получени при процесното ПТП.

Видно от заключението на изготвената на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза № 14/2020 г. на С.Х.К. /спр. т.4, л.46-47 от ДП/, същият е получил наранявания, характеризирани се като средна телесна повреда по чл. 129 от НК - счупване на две леви ребра - шесто и седмо, както и счупване на десния напречен израстък на шести шиен прешлен, които увреждания съвкупно са довели до трайно затрудняване движенията на врата и снагата за повече от тридесет дни. Категоричен е изводът на вещото лице, че описаните увреждания добре отговарят да са получени при процесното ПТП.

Съгласно данните от заключението на съдебномедицинската експертиза № 13/2020 г., изготвена на досъдебното производство от вещото лице д-р Ч. /спр. т.4, л.52-53 от ДП/ се установява, че на С. С.а К. са причинени три отделни групи наранявания, всяка от които има характеристиките на средна телесна повреда. Първата група увреждания включва счупване на шести шиен прешлен и дискови протрузии на шести и седми прешлени, счупване на шести гръден прешлен с проминиране на фрагменти в гръбначномозъчния канал, които увреждания са й причинили трайно затрудняване движенията на врата и снагата за повече от тридесет дни. Втората средна телесна повреда е резултат от следните наранявания: хипестезия и квадриплегия поради увреждане на гръбначния мозък на равнището на шийния и гръдния сегмент, които увреждания са причинили трайно затрудняване движенията на горните

и долните крайници за повече от тридесет дни. Отделна средна телесна повреда представлява счупването на лакътната кост на лявата предмишница, довело до трайно затрудняване движенията на левия горен крайник за повече от тридесет дни. Описаните увреждания според експертизата добре отговарят да са получени при процесното ПТП.

По делото е изготвена съдебномедицинската експертиза № 12/2020 г. /спр. т.4, л.58-60 от ДП/, видно от заключението по която, в резултат от ПТП М.Д. П. е получила средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на дясната предмишница, довело до трайно затрудняване на движението на десния горен крайник за повече от тридесет дни.

С оглед установяване медикобиологичните характеристики на телесните увреждания, получени при ПТП от свидетелите Г.Т.Г., Т.С.М., Т.А.М., и.Щ.И. и Е. Я.ов С., по делото са били назначени и изготвени съдебномедицински експертизи с №№ 20/2020г.; №18/2020г.; №17/2020г.; №11/2020г и №16/2020г., заключенията по които установяват, че се касае за причинени на тези лица леки телесни повреди по чл. 130, ал.1 от НК /спр. т.4, л.12-13, л.26-28, л.33-34, л.39-41 и л.65-67 от ДП/.

Изхождайки от горното, въззивният съд се солидаризира с преценката на ОС-Ямбол относно доказателствената обезпеченост на признатите от подс.Й. фактически обстоятелства, отразени в констативно-съобразителната част на обвинителния акт, касаещи вида и характера на телесните увреждания, получени от всеки от пострадалите при процесното ПТП, както и пряката обусловеност на смъртта на пострадалите П.К. и П.П. от травмите, причинени им при произшествието. Всяка от обсъдените по-горе съдебномедицински експертизи, данните от които първостепенният съд коректно е интерпретирал в мотивите на атакувания съдебен акт, се характеризира с пълнота и обоснованост на изведените в нея заключения. Правилно в този смисъл съдът е приел, че няма основание да не кредитира същите в констатациите си относно броя жертви при произшествието и тежестта на получените от всеки от пътниците в автомобила увреждания.

При извършен химически анализ на иззетите при аутопсиите кръвни проби от труповете на П.К. и П.П. не е установено наличие на етилов алкохол – протокол за химическа експертиза №151/23.04.2018г. на НТЛ към ОД на МВР Ямбол /спр. т.2, л.55 от ДП/ и протокол за химическа експертиза №152/23.04.2018г. на НТЛ към ОД на МВР Ямбол /спр. т.2, л.57 от ДП/.

Правилно в изводите си за доказателствена обезпеченост на фактите на обвинението, представени в обстоятелствената част на обвинителния акт, съдът се е основал на заключението по назначената тройна автотехническа експертиза, извършена от доц. д-р инж. С. С., инж. М.М. и инж. Д.Б., което в достатъчна степен на обоснованост и пълнота дава отговор на поставените от

разследващия орган задачи, свързани с изследване техническите параметри на възникналото ПТП /спр. т.4, л.89-109 от ДП/. По данни от същото, огледът на автомобила, управляван от подс.Й. в деня на инкриминираната дата – „Форд Транзит“, с рег. № У .... АТ не е установил наличие на повреди от технически или друг характер, които да имат отношение към настъпването на ПТП. Констатирано е от вещите лица, че по процесното МПС не се забелязват течове от експлоатационни течности, предното и задното окачване на същия, както и присъединителните им елементи са видимо без липси, увреждания или деформации. Повреди не са установени също по спирачната и кормилна уредби, като е отбелязано от експертите, че съгласно справка в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ автомобилът е преминал годишен технически преглед на 15.02.2018г. със заключение за техническа изправност.

Според представеното експертно заключение скоростта на движение на лекия автомобил „Форд Транзит“, управляван от подс.Й. – преди и към момента на ПТП, е била около 130 км.ч., като не са налице обективни данни за намаляване на същата от водача преди изпадане на автомобила в аварийна ситуация. Възприето е от експертите, че причината за настъпване на пътнотранспортното произшествие е загубата на контрол от страна на водача Й. над управлявания от него автомобил и рязкото завъртане на волана надясно. При това положение се сочи в експертизата, че автомобилът кратковременно е описал завой с радиус, какъвто не би могъл да се преодолее с наличната скорост от 130 км.ч. Тази скорост вещите лица приемат, че се е оказала надкритична за моментната крива на завиване. Високата постъпателна скорост и рязката промяна на траекторията е довела до завъртане на автомобила около вертикалната му ос и последваща трансляция надясно, с водеща предна лява част. Изводът, който вещите лица ангажират е, че причината за изпадането на автомобила в аварийна ситуация и напускане на платното за движение се дължи на несъвместимия радиус на завиване с наличната постъпателна скорост на движение.

При създалата се пътна обстановка, изведена по експертен път, вещите лица правят извод, че мерки за предотвратяване на произшествието е следвало да се предприемат единствено от водача на лекия автомобил – подсъдимия Й., който е имал практическа възможност да предотврати настъпването на произшествието, ако е контролирал непрекъснато управлението на автомобила по такъв начин, че да запази траекторията му на движение върху пътното платно, без да го напуска и навлиза в крайпътните площи, където е настъпило преобръщането му. Имал е техническа възможност да предотврати произшествието, ако е действал адекватно с уредите за управление на автомобила, като по този начин запази контрол над него. Изборът на съобразена с конкретната пътна обстановка скорост на движение от водача също е посочен като фактор, имащ отношение към предотвратяване на настъпилото ПТП.

Анализирайки установените при огледа на местопроизшествието обективните находки, фиксирани и отразени в протоколите за оглед на местопроизшествие и при съобразяване с техническите данни на автомобила „Форд Транзит“, вещите лица напълно са изключили възможността причина за настъпване на процесното ПТП да е загубата на управление в резултат на спукване на гума. Изключена е и възможността от външно въздействие – контакт с друго превозно средство или крайпътно съоръжение, доколкото обективни данни в тази насока не са установени при изследване на пътната обстановка.

Обсъждайки показанията на разпитаните по делото свидетели като гласни доказателствени източници, съдът макар да не се е ангажирал със задълбочен анализ на същите, е дал своята оценка за достоверността им. Отчитайки отсъствието на противоречивост в данните, съобщени от лицата, възприели процесната пътна обстановка, в различни етапи от динамичното и развитие, и при съпоставката им с останалите, налични по делото доказателства, правилно първостепенният съд е приел, че те се явяват годна процесуална основа за извеждане на фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Правилно в изводите си по фактите на обвинението, първостепенният съд е кредитирал данните, изнесени от разпитаните по делото свидетели И.И., Г.Г., Е. С., М.Г., С.К., А.Г., Т.М., С.М., Т.М., С.К., В.Й. и М.Г., всички пътници в процесния автомобил, управляван от подсъдимия, които се установяват като очевидци на произшествието и еднозначно съобщават възприетите от тях факти както от гледна точка на поведението на подс.Й., така и цялостната пътна обстановка, при която е възникнало произшествието. Сведенията, които тези свидетели съобщават като лични техни възприятия за обстановката на ПТП, в своята релевантна насоченост кореспондират както с данните, отразени в протокола за оглед на местопроизшествие, датиращ от 14.04.18 г., така и с експертното заключение по назначената тройна автотехническа експертиза, представящо механизма на възникналото произшествие. Следва да се отбележи, че субективната оценка, представена в показанията на част от свидетелите по отношение на възприет звук от пукане на гума, не позволява противопоставяне на тези техни твърдения на експертното становище по автотехническата експертиза. Отчитайки, че в експертната си позиция по поставените задачи, вещите лица ясно и категорично са отхвърлили хипотезата за подобен механизъм на ПТП, съдът намира, че интерпретацията, дадена от свидетелите на възприетите звуци в момент, в който автомобилът е изпаднал в режим на аварийно безконтролно движение, не би могла да се цени като значима такава в извеждане на фактологията по казуса.

Правилен подход съдът е демонстрирал и в оценката си за достоверност на показанията, дадени от свидетеля А.И.Т. – младши автоконтрольор в РУ-

Стралджа, който дава категорични сведения, че водачът Й. е бил тестван с техническо средство – „Алкотест Дрегер“, инв. № ARDN 0094 и с полеви тест за употреба на наркотични вещества, с отчетени отрицателни резултати / спр. т.2, л.41 от ДП/. Спор относно този факт не е налице по делото, поради което и с оглед реда, по който се е развило производството пред първата инстанция, последната правилно е преценила отсъствие на необходимост от допълнителна проверка на обстоятелствата, съобщени от свид. Тенев.

Като безпротиворечиви и последователни се установяват също и показанията на останалите, разпитани по делото свидетели, сред които и близките на пострадалите П.К. и П.П., свидетелстващи за личностните характеристики на двамата пострадали и за отношенията си с тях.

Въззивният съд се солидаризира и с преценката на първата инстанция досежно валидността на приложените по делото писмени и веществени доказателствени средства - протокол за оглед на местопроизшествие от 14.04.2018 г. и фотоалбум към него, прокол за повторен оглед на местопроизшествие от 16.04.2018г. и албум към него, както и протокол за оглед на веществени доказателства от 18.04.2018г. и албум към него. Цитираните писмени и веществени материали, видно от отразеното в тях, са изготвени в съответствие както с общите правила на чл. 129 и сл. от НПК, така и при съобразяване със специалните изисквания за конкретното процесуално действие, поради което и съдът основателно се е позовал на тях в подкрепа на застъпените изводи по фактите.

При така установената и правилно анализирана фактическа обстановка от първоинстанционния съд, обосновани са правните изводи на последния за доказана дейтелност на подсъдимия В.Й., съставомерна по чл. 343, ал. 4 вр. ал. 3, б.,б“, пр. 1 вр. ал. 1, б.,в“ вр. чл. 342, ал.1 от НК. Аргументирайки правната рамка на изведената от доказателствата по делото и призната от подсъдимия по реда на чл. 371, т. 2 от НПК фактология по казуса, първостепенният съд правилно е приел, че допуснатото от подсъдимия нарушение на пътните правила, е регламентираното такова в разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

В конкретния случай подс.Й., управлявайки собствения си лек автомобил, марка „Форд Транзит“ с рег. № У....АТ по автомагистрала „Тракия“ посока от гр. Бургас към гр. София, не се е съобразил с предписанията, дадени в нормата на чл. 20 ал.1 от ЗДвП, която вменява в задължение на водача да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което управлява. Контролът върху пътното превозно средство обхваща редица действия на водача, засягащи техническото състояние на автомобила, положението му спрямо останалите участници в движението, възприемане и съобразяване с показателите на отделните уреди, положението му спрямо пътя и т.н., всяко от които действия е насочено към безопасността на движението по пътя. /Решение № 831/76, III н.о. на ВКС; Решение №

945/78, III н.о. на ВКС; Решение № 960/80, III н.о. на ВКС и др.). Задължението за непрекъснат контрол над превозното средство възниква за водача от момента, в който същият поеме управлението на автомобила до момента, в който го преустанови. В настоящия казус установеното от доказателствените източници рязко отклоняване на автомобила косо надясно, с последвалото преминаване на последния в режим на аварийно безконтролно движение, изразяващо се в странично плъзгане надясно по посока на движението, със завъртане около вертикалната му ос и напускане на платното за движение, без наличие на конкретно възникнала опасност на пътя, както и при отсъствие на причина от технически характер или такава, свързана с особеностите на пътя, несъмнено води до извод, че водачът Й. не е съумял да осъществи контрол над управлявания автомобил. Загубата на контрол над автомобила по данни от тройната автотехническа експертиза се дължи на рязкото завъртане на волана надясно, при което автомобилът е описал завои с радиус, какъвто не би могъл да се преодолее с наличната скорост, която се е оказала критична за моментната крива на завиване. В случая експертите са категорични, че водачът Й. е имал практическа възможност да предотврати настъпването на ПТП, ако е контролирал управлението на автомобила по такъв начин, че да запази траекторията му на движение върху пътното платно, без да го напуска и навлиза в крайпътните площи, където е настъпило преобръщането му. Пренебрегвайки изискванията за осъществяване на непрекъснат контрол над управляваното превозно средство, иницирайки рязко завъртане волана надясно, подс.Й. е допуснал същото да изпадне в режим на аварийно безконтролно движение, при което, без оглед на опита си като водач на МПС, не е успял да го овладее и се е достигнало до процесното ПТП. Така допуснатото от водача Й. нарушение на правилата за движение стои в пряка причинна връзка с настъпилия съставомерен резултат - смъртта на пострадалите П.К. К. и П.Г.П., както и средни телесни повреди на пострадалите С.Т.М., М.Х.Г., С.Х.К., С. С.а К. и М.Д. П..

Данните по делото, коректно интерпретирани в автотехническата експертиза сочат, че към момента на загуба на контрол над управлението на МПС не са били установени неблагоприятни за движението условия – движението се е осъществявало при дневна светлина, при суха и равна настилка, няма данни за оказано въздействие от друг участник в движението. Не са констатирани също и причини от технически характер /техническа неизправност по автомобила/, които да са обусловили настъпването на ПТП.

В настоящия казус не е налице хипотезата на случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК, тъй като доказателствата сочат, че е съществувала обективна възможност при правомерно поведение от страна на подсъдимия, а именно съобразено с изискванията на чл. 20, ал. 1 ЗДвП, да бъде предотвратено възникналото ПТП. При категоричната установеност по делото, че подсъдимият без да е повлиян от външни фактори е загубил управлението над процесния автомобил, регламентираната в закона хипотеза

на отпадане наказателната отговорност на дееца, е неприложима.

При изграждане на изводите си относно субективните параметри на деянието, извършено от подс. Й., първостепенният съд правилно и в съответствие с указаното в т. 3 б. "б" от ППВС № 1/ 83 г. е приел, че деецът е действал виновно, при форма на вината несъзнавана непредпазливост /небрежност/ по смисъла на чл. 11, ал. 3, предл. първо от НК. Съдът е съобразил и т. 5 от Тълкувателно решение № 2/2016 г. ОСНК, ВКС, посочвайки изрично вида на непредпазливата вина, а именно небрежност.

В аспекта на установените по делото фактически положения, обосновани се явяват изводите на съда, че подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Управлявайки лекия автомобил по магистрала „Тракия“, посока от гр. Бургас към гр. София, в следобедните часове на деня – около 16,55 часа, при избраната скорост за движение от около 130 км.ч., подс. Й. е имал задължение да следи пътната обстановка и да контролира непрекъснато управляваното от него превозното средство. Освен че е могъл, подсъдимият е бил длъжен, в съответствие с особеностите на конкретната пътна обстановка и превозвания брой пътници, да предвиди опасността от неблагоприятни последици и да вземе необходимите по закон мерки за безопасно движение – да контролира непрекъснато моторното превозно средство, така че то да запази траекторията си на движение и да намали скоростта на движение на автомобила, за да не допусне същият да попадне в аварийно безконтролно движение. В случая данните по делото установяват, че превозваните в автомобила пътници значително са надвишавали допустимия брой 8+1, което сочи на неспазване от страна на подсъдимия на забраната по чл. 133 от ЗДвП – превозването на по-голям брой пътници от определения в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство. Горното обстоятелство е сред съзнаваните, такива от подсъдимия, който сам е допуснал качването на пътниците в автомобила, което от своя страна е изисквало от последния още по- голяма концентрация и завишено внимание при боравенето с уредите на превозното средство, с цел недопускане отклоняването му от пътя. Имайки предвид на следващо място дългогодишния стаж на подсъдимия като водач на МПС – от 2005 год. с категории придобита правоспособност – В и АМ, несъмнено е, че същият е имал необходимия опит, рутина и квалификация, които да способстват правилната му преценка за съответно на пътната обстановка поведение, осигуряващо безопасно движение. Поради това и правилно ОС-Ямбол е приел, че подс. Й. е действал виновно /небрежно/.

Постановената от първостепенния съд присъда не е протестирана от прокурора. Същата е атакувана пред настоящата инстанция от частните обвинители М.Д. П., Ант. П. Г., Й. П. Г., Г. П. Г. и Н. П. Г., чрез повереника им – адвокат А.Б. от АК-София, както и от частните обвинители С. С.а К. - лично и като законен представител на М. П. К., Ж. П. К., Ст. П. К., Г. П. К., К.

П. К., Й. П. К., Б. П. К., Б. П. К., Д. П. К. и К. П. К., чрез упълномощения от тях повереник - адвокат С.Ч. от САК. В общата им постановка оплакванията на обжалвалите присъдата частни обвинители се отнасят до справедливостта на санкцията, наложена на подс.Й.. Акцентирайки върху конкретното, допуснато от подсъдимия нарушение на правилата за движение по пътищата, довело до възникване на ПТП, нарушаването на ограничението за максимален допустим брой пътници и изключително тежкия съставомерен резултат, жалбоподателите аргументират теза, че обемът наказателна принуда се явява недостатъчен за постигане на целите по чл. 36 от НК. Искането е за увеличаване размера на наложеното наказание лишаване от свобода към средния предвиден в закона размер, както и съответно увеличаване на кумулативното наказание лишаване от право да управлява МПС.

Присъдата е обжалвана и от подсъдимия В. ИЛ. Й., чрез защитника му адв. М. Г. от АК – Ямбол с основно оплакване за прекомерно завишен размер на наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС. Като подчертава непредпазливия характер на деянието, чистото съдебно минало на дееца и добрите му характеристични данни, защитата претендира намаляване на наказанието лишаване от свобода, което след редукцията по чл.58а от НК да бъде определено за срок до три години и прилагане на чл. 66, ал. 1 от НК с изпитателен срок от 5 години.

В рамките на очертаните в закона правомощия, апелативният съд, като подложи на внимателна преценка атакувания съдебен акт и в санкционната му част, намери следното:

Развитите от страните съображения за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание, не могат да се споделят, поради което и искането, застъпено във всеки от сезиращите въззивния съд процесуални документи, настоящият съдебен състав намери за неоснователно.

При обсъждане на въпроса за наказанието, което подсъдимият Й. следва да изтърпи за осъществената престъпна деятелност, реализираща състава по чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3 б. „б“, вр. ал. 1 б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, първоинстанционният съд е съобразил законоустановената наказуемост на това престъпление, а именно лишаване от свобода за срок от три до петнадесет години, както и задължителното редуциране с една трета на определеното наказание, съгласно чл. 58а ал. 1 от НК, предвид проведеното съкратено съдебно следствие по реда на Глава Двадесет и седма от НПК. Съблюдавайки приложимите за казуса разпоредби и след оценка на обстоятелствата, от значение за индивидуализацията на наказанието, първостепенният съд е определил на подсъдимия наказание при превес на смекчаващите вината обстоятелства, индивидуализиран между минималния и средния размер на шест години лишаване от свобода, като след редукцията по чл. 58а от НК с една трета, е наложено наказание лишаване от свобода за срок

от четири години.

В преценката си за степента на обществена опасност на деянието, съдът правилно е съобразил тежестта на допуснатото от подсъдимия нарушение на правилата за движение, обуславящо настъпването на ПТП. Безспорно е, че нарушението по чл.20, ал.1 от ЗДвП, свързано със задължението на водачите на МПС да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, е едно от най-тежките такива на правилата за движение по пътищата, довело в случая до възникване на ПТП, с тежки последици. При дефиниране на извършеното от подсъдимия деяние като такова с висока степен на обществена опасност съдът правилно е отчетел и настъпилия тежък резултат - смъртта на двама души и общо осем средни телесни повреди на пет лица. Значими в преценката за обществена опасност на деянието според въззивния съд в случая се явяват и причинените на пет от пътувалите в автомобила лица- Г.Г., Т.М., Т.М., И.и. И е. С. леки телесни, които макар и несъставомерни, се установяват като последица от ПТП. Тежестта на общественотоопасните последици, измерваща се с причинена смърт на двама от пътниците в л.а. „Форд Транзит“ и средни телесни повреди на други петима пътници в същия автомобил, съществено надвишава необходимото и изискуемото за правната квалификация на деянието по чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3 б. „б“, вр. ал. 1 б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК и не позволява случаят да се характеризира като типичен за този род престъпления. В този смисъл ОС-Ямбол законосъобразно е приел, че надхвърлящите изискуемите за съставомерността на деянието по-тежки последици следва да бъдат отчетени като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства.

Правилно е отчетено и обстоятелството, че в дейността си по управление на МПС, подс.Й. е пренебрегнал и забраната по чл. 133 от ЗДвП - да не се превозват по-голям брой пътници от определения в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство. В случая, при удостоверения в свидетелството за регистрация на процесното МПС допустим брой на пътниците 8+1 /осем места плюс едно за водача – спр. т.8, л.40 от ДП/, подсъдимият се е ангажирал с превозване на 15 души, който обективен факт несъмнено свидетелства за грубо незачитане от страна на последния на правилата за безопасност на пътя. Касае се за фактор, който има отношение и към последиците от ПТП – по голям брой пострадали лица.

Що се отнася до обстоятелствата, свързани със слушането на силна музика в автомобила и пушене на цигари от подсъдимия, които съдът е отчетел при определяне на наказанието на Й., то следва да се отбележи, че макар поведението на Й. в този му аспект да е установено посредством гласните доказателствени източници – показанията на пътувалите в автомобила лица, доколкото същото в принципен план не е несъвместимо с процеса на управление на МПС, не би могло в този смисъл и да обоснове по-сериозна тежест на санкцията му. Същевременно, съдът коректно е отбелязал, че се

касае за изяви на подсъдимия, които повлияват в негативна насока вниманието и концентрацията на последния в дейността му по управление на автомобила, съответно и имат отношение към упражнявания контрол върху превозното средство.

Първостепенният съд само формално е посочил, че отчита наложените на подсъдимия административни наказания за нарушения на ЗДвП, без да е обсъдил данните, съдържащи в приложената по делото справка за нарушител/водач, издадена от КАТ /спр. т.7, л. 187 от ДП/. От същата е видно, че за периода от 2006 г. до 14.04.2018г. /датата на процесното ПТП/, подсъдимият е санкциониран седем пъти с наказателни постановления, от които три пъти за управление на технически неизправно МПС, един път за управление на МПС със затворена задна регистрационна табела. Последните пет години от периода извършените от подсъдимия нарушения са за несъобразяване с пътните знаци и движение със скорост, значително надвишаваща разрешените стойности /спр. л.34 от ВНОХД № 88/2021г. на БАС/, несъобразяване на поведението си със светлинните сигнали – за управление на неизправно МПС, като е преминал на червен сигнал на светофар /спр. л.23 от ВНОХД № 88/2021г. на БАС/ и за превозване на по-голям брой пътници от определения в свидетелството за регистрация, както и за неизползване на обезопасителен колан /спр. л.24 от ВНОХД № 88/2021г. на БАС/. В справката фигурират данни и за санкционирането на Й. с фиш за периода 2011-2018г. - издадени 13 фиша. Най-актуалните шест от тях в периода 2016-2018 година са за управление на МПС с превишена скорост. Въпреки, че по-голямата част от нарушенията на правилата за движение по пътищата са с голяма давност и не допринасят за определяне на обществената опасност на дееца, не са пренебрежимо малко нарушенията, извършени през последните пет години преди процесното ПТП. Следва да се посочи, че информацията, съдържаща се в изисканата от съда актуална справка за нарушител, разкрива нови 11 нарушения на водача Й. в практиката му като водач на МПС, извършени след инкриминирания период, за времето от м. май 2018г. до м. май 2021 г., сред които с по-сериозна тежест отново се открояват допуснати такива по чл. 133, ал.1 от ЗДвП - превозване на по-голям брой пътници от определения в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, както и нарушения, свързани с режима на скоростта – чл. 21, ал.1 от ЗДвП /спр. л.81-82 от ВНОХД № 88/21г. на БАС/. Така съдържащите в досието на водача Й. данни за прояви, съставляващи нарушение на пътното законодателство – броя на издадените срещу него наказателни постановления и фишове, както и естеството на нарушенията, за които е санкциониран, без съмнение рефлектират върху преценката за поведението му като водач на МПС, като имат характера на отегчаващи отговорността му обстоятелства с относително голяма тежест. Поради това и макар без нарочно обсъждане на сведенията, съдържащи се в справката за нарушител, съдът правилно е отчетел същите в полза на изводите си за необходимост от по-строг подход в санкционирането на подс.Й..

Необходимо е във връзка с обсъждане на горните данни да се посочи, че същите с категоричност опровергават твърденията на защитата, наведени в подкрепа на искането за редуциране на санкцията на Й., отнасящи се до „малозначителност“ на пътните нарушения, допуснати от него в практиката му като водач на МПС. Ето защо и съображенията на защитата, че наличните по делото доказателства разкриват основно положителни характеристики на личността на подсъдимия, не могат да бъдат споделени.

Съдебният състав на въззивната инстанция се солидаризира с подхода на първостепенния съд в анализа и оценката на категорията обстоятелства, носещи сведения за личността на дееца, имащи характера на смекчаващи такива и благоприятстващи правното му положение от гледна точка на тежестта на санкцията, която същият следва да понесе за извършеното престъпление. Изследвайки данните за семеен, социален и трудов статус на подс. Й., както и обективно установеното процесуално поведение на последния в рамките на наказателния процес, воден срещу него, ОС-Ямбол обосновава е достигнал до извод, че същите характеризират в позитивен план личността на подсъдимия. Правилно в тази насока съдът се е позовал на данните от справката за съдимост на Й., свидетелстващи, че не е осъждан до момента, както и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на раздел IV от НК /спр. т.7, л.33 от ДП/, като коректно също е отчел изразената от него критичност и демонстрираното разкаяние за извършеното.

Оценката на тези обстоятелства е довела до законосъобразен извод, че същите не обуславят приложените на чл. 55 от НК, но при определяне на наказанието по реда на чл. 58а, ал. 1, вр. чл. 54 от НК, обосновават съществено смекчаване отговорността на дееца.

Основателно, в дейността си по индивидуализация на наказанието, съдът не е отчел самопризнанието на подс. Й., като благоприятстващо в допълнителна степен правното му положение. В случая, данните по делото разкриват, че при разпита му на досъдебното производство, Й. се е възползвал от правото си да не дава обяснения. Самопризнание да извършване на деянието и било депозирано едва пред първоинстанционния съд, като по реда на чл.371, т.2 от НПК подсъдимият е признал фактите, изложени в обвинителния факт, към който момент вече са били събрани достатъчен обем обвинителни доказателства. Това е станало след извършването на редица действия по разследването – оглед на местопроизшествие, разпити на свидетели, възприели обстановката на произшествието непосредствено след настъпването му, назначаване и извършване на съдебномедицински и автотехническа експертизи. Горното сочи, че установяването на авторството на деянието, на неговия механизъм и причините за настъпването му е било възможно и гарантирано и без самопризнанията на подс. Й.. Затова и макар съдът да е отчел в положителен аспект за подсъдимия изразеното от него съжаление и демонстрираното

критично отношение към извършеното, законосъобразно не е третира самопризнанието му като отделно смекчаващо обстоятелство със съответната тежест. Така възприетия от съда подход напълно съответства на задължителните постановки на ОСНК на ВКС, залегнали в т. 7 на ТР № 1 от 6.04.2009 г. по т. д. № 1/2008 г., указващи, че в хипотезите на съкратеното съдебно следствие по чл. 371, т. 2 от НПК самопризнанието може да се третира като смекчаващо обстоятелство със съответната тежест, само ако е спомогнало своевременно и съществено за разкриване на престъпното посегателство и неговия извършител. Ето защо в разглеждания казус реалното значение на самопризнанието на подсъдимия Й. не следва да бъде надценявано, доколкото обективно не е подпомогнало в съществена степен разкриването на обективната истина, поради което и преценката на първата инстанция, че законоустановената от чл. 58а, ал. 1 от НК благоприятна последица от самопризнанието е достатъчна за правилната индивидуализация на наказанието, се явява правилна.

Съобразявайки горното, въззивният съд не може да се съгласи с поддържаната от защитата позиция, че отмереното от ОС-Ямбол наказание от 6 години лишаване от свобода, редуцирано по правилата на чл.58а, ал.1 от НК на 4 години лишаване от свобода, не е съобразено с броя и действителната тежест на смекчаващите отговорността на дееца обстоятелства. При отчетения комплекс от смекчаващи и отегчаващи отговорността на дееца обстоятелства и относителната тежест на всяко едно от тях, намаляването на наказанието би било проява на неоправдан либерализъм и няма да допринесе преди всичко за неговото поправяне и превъзпитание. Ето защо и съдът прие, че искането на защитника на подсъдимия за редуциране на наложеното наказание лишаване от свобода до размер, близък до минималния, предвиден за съответното престъпление, е без основание.

На основание застъпеното по-горе становище на настоящия съдебен състав за справедливост на наложената на подс. Й. санкция за извършеното престъпление, доводите на частните обвинители и техните повереници, ангажирани в жалбите, за необходимост от утежняване на отговорността му също се явяват неоснователни. Нито едно от посочените във всяка от депозираните жалби отегчаващи обстоятелства не е убягнало от вниманието на първоинстанционния съд, който акуратно е анализирал същите, съобразявайки тежестта на всяко от тях и съпоставяйки ги с наличните смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства. Изводите си за превес на смекчаващите над отегчаващите обстоятелства, съдът е направил в съответствие с данните по делото за тежестта на извършеното престъпление и личността на дееца, като е спазил и правилата, съгласно които тези данни подлежат на преценка.

Следва да се посочи, че приобщените по делото доказателства и тяхната оценка, не дават основание на съда да заключи, че личността на подсъдимия

се отличава с изключителна степен на обществена опасност, което да налага санкционирането му съобразно претенцията на частните обвинители. Както вече бе посочено по-горе, същият е с чисто съдебно минало и добри характеристични данни в аспекта на неговата семейна, трудова и социална ангажираност. Що се отнася до поведението му като водач на МПС, за което свидетелстват данните от справката за нарушител, то същото макар да разкрива последния като недисциплиниран водач, системно допускащ нарушения на пътните правила, ограничаването му в тези негови проявления според съда успешно ще бъде постигнато чрез по-големия срок на наложеното му наказание „лишаване от право да управлява МПС“. Определеният от първата инстанция срок от 5 години на това наказание, което настоящият съд прие за справедливо, ще даде повод на дееца да осмисли поведението си, ще въздейства предупредително върху него, както и ще го възпре от следващи, водещи до неблагоприятни последици действия в практиката му като водач на МПС.

Изтъкнатите във въззивните жалби доводи /във връзка с последиците от деянието, настъпилата смърт и телесни увреждания на различни лица/ е необходимо да се отбележи, че са отчетени от законодателя в състава на престъплението и са съобразени от първата инстанция не само при индивидуализация на наказанието, но и на плоскостта на обществената опасност на деянието.

Несподеляеми са също доводите, наведени в жалбите на частните обвинители за неадекватно отчитане от съда на обстоятелството, че се касае за престъпление, попадащо сред тези с най-висок ръст в обществото ни, санкционирането на които от гледна точка на генералната превенция, изисква прилагането на по-строг подход. Динамиката на престъпленията по транспорта, каквото се явява и разглежданото по конкретното дело, видно от мотивите на атакувания акт, е сред обстоятелствата, които съдът е отчел при формиране на изводите си за справедливостта на санкцията, макар и без да навлиза в задълбочено обсъждане. Напълно основателно обаче съдът не е придал доминиращ характер на този факт от обективната действителност, тъй като при индивидуализацията на наказанието трябва да се постигне баланс между посочените в чл. 36 от НК цели, като не се допуска подценяване или приоритет, на която и да е от функциите на наказанието. Съдът е длъжен да отчита всички индивидуализиращи конкретната престъпна проява особености, защото отговорността на дееца е насочена не само към общопревантивния ефект, но следва да съответства и на степента на персоналната му обществена опасност и на конкретната обществена опасност на извършеното деяние. Ето защо само по себе си обстоятелството, че съществува засилената тенденция към извършване на престъпления от вида на реализираното такова от подс. Й., не може да обуслови извод за необходимост от налагане по-тежко наказание на подсъдимия, тъй като е юридически неоправдано същото да бъде разглеждано изолирано от

останалите обстоятелства, приети като значими за индивидуализиране отговорността на дееца / Решение № 74 от 3.04.2019 г. на ВКС по н. д. № 155/2019 г., II н. о., НК; Решение № 193/05.11.2018 г. на ВКС по н. д. № 724/2018 г., I н. о., НК; Решение № 497/12.03.15 г. на ВКС по к. н. д. № 1562/14 г., II н. о., НК/.

Съобразявайки изложеното, въззивната инстанция намира, че определеното наказание от шест години лишаване от свобода, редуцирано по правилата на чл. 58а ал. 1 от НК до размера от четири години лишаване от свобода, не е явно несправедливо, а адекватно отмерено в съответствие с разпоредбата на чл. 36 НК, като същото ще въздейства не само за поправянето и превъзпитанието на дееца, но и ще изпълни функциите на генералната превенция – ще въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото. В случая не са налице каквито и да е основания за по-голяма от проявената от първата инстанция строгост към подсъдимия, тъй като определеното наказание очевидно съответства на изискванията за индивидуализацията му и кореспондира със степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и е в състояние да постигне личната и генерална превенции. Поради това и искането на частните обвинители за корекция на наказанието в насока на неговото увеличаване, съдът прие за неоснователно.

Правилно съдът е приел, че определеното наказание следва да се изтърпи ефективно, тъй като не са налице законовите условия за прилагане разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК. Законосъобразно е определен и първоначалният режим за изтърпяване на наказанието – „общ“ на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС. Въззивната инстанция се присъединява към позицията на първостепенния съд, че в случая целите на специалната превенция ще могат да бъдат успешно реализирани само чрез ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Едновременно с това ще се изпълни и целта на генералната превенция, защото ще се прекъсне оформилата се обществена търпимост към непредпазливите престъпления, макар и с тежки последици, при които обикновено се очаква условно осъждане.

Досежно наказанието, визирано в чл. 343г вр. чл.37 ал.1 т.7 от НК – Лишаване от право да се управлява МПС съдът, като съобрази, че определеният от ОС-Ямбол размер от пет години съответства на степента на обществена опасност на конкретното транспортно престъпление, ниската степен на обществена опасност на подсъдимия като личност и проявленията му като водач на МПС, смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, коментирани по-горе, възприе същото за справедливо. Необходимостта тази санкция да надвишава размера на наказанието лишаване от свобода, въззивната инстанция извежда от данните в справката за нарушител, установяващи, че в практиката си като водач на МПС подс.Й. е допуснал

нарушения на пътното законодателство, сред които и актуални такива, следващи датата на процесното деяние, характерът и тежестта на които не следва да бъдат подценявани /спр. л.81-82 от ВНОХД №88/21г. на БАС/. Горното обуславя и по – строг подход при отмерване санкцията по чл. 343г от НК, в каквато насока преценката на първата инстанция се явява правилна. Индивидуализирана в размер от пет години кумулативната санкция по чл. 343г от НК е в съответствие със задължителната тълкувателна практика - ТР №61/1980 год. на ОСНК и Постановление №1/17.01.1983г. на Пленума на ВС, като същата ще способства за постигане целите на наказателноправната репресия. Ето защо в тази и част, присъдата следва да бъде потвърдена.

С оглед на постановената осъдителна присъда, правилно съдът е присъдил в тежест на подсъдимия Й. направените по делото разноски в размер на 4856,18 лева, постановявайки да бъдат заплатени по сметка на органа, който ги е направил – ОД МВР-Ямбол.

В съответствие с разпоредбата на чл. 189 ал.3 от НПК, съдът законосъобразно е осъдил подс.Й. да заплати на частните обвинители С. Я.. П., Ант. П. Г. и Г. П. Г. направените от последните в хода на съдебното производство разноски в размер на 1000 лв. за първата и сума в общ размер от 1800 лева, за другите двама. Пред настоящата инстанция, частните обвинители Г. П. Г. и Н. П. Г., видно от приложения договор за правна защита и съдействие /спр. л.73 от въззивното дело/ са направили разноски в размер на 1 500 лева, за адвокатско възнаграждение на повереника – адв. А.Б. от САК, които съобразно правилата на чл. 189 ал.3 от НПК следва да бъдат възложени в тежест на подс.Й..

Липсват основания за изменяване на съдебния акт в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото.

По гореизложените съображения въззивната инстанция намира атакуваната присъда за обоснована и законосъобразна във всичките ѝ части, а наложените наказания за справедливи. Извършената служебна проверка от съда не установи допуснати процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на подсъдимия и налагащи отмяна или изменяване на съдебния акт. Изложените във въззивните жалби оплаквания на страните са лишени от основание, поради което същите не могат да доведат до претендираните правни последици. С оглед на това и на основание чл. 338 от НПК, атакуваната присъда следва се да потвърди изцяло.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 147/10.12.2020г., постановена по НОХД № 336/2020г. по описа на Окръжен съд – Ямбол.

ОСЪЖДА подсъдимия В. ИЛ. Й., ЕГН:***** да заплати на частните обвинители Г. П. Г. и Н. П. Г. сума в размер на по 1 500 /хиляда и петстотин/ лева, направени от последните разносики пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____